

Današnji Večernji list (na web stranici od 21. Studenog 2021.) pod klasifikacijom (svog komentara povodom jučerašnjeg prosvjeda) – „Hrvatska u kaosu“ donosi naslov koji zabrinjava: „Ovo je sveopći rat, moralni bankrot i negacija svega. I nigdje nije jedno kao kod nas“. To nije dosta pa komentator nastavlja: „Ušli smo u najopasniju fazu pandemije. Ovo je negacija svega, sveopći politički rat i moralni bankrot društva. Desne stranke predvođene Mostom sad pokušavaju profitirati na covid potvrdama.“ Čitatelj uočava ponavljanje stava što valja identificirati kao namjera pisca da naglasi ponovljene riječi. Ostali mediji, uključivo portali, pridružuju se Večernjem listu kako bi, s jedne strane, osudili način i pristup prosvjedu, i, s druge strane, jasno i ne dvosmisleno ponovno osudili napad na novinare. Sve je to točno. Međutim, da bi se to točno jasno profiliralo kao konačni odgovor mora se prethodno odgovoriti – zašto je do svega toga jučer na prosvjedu došlo? Tako javni prostor jednoznačno komentira jučerašnje prosvjede. Naš bi narod rekao – na ljutu ranu ljuta trava. Predsjednik Milanović je također zabrinut ne zbog prosvjeda već zbog njegovog nekontroliranog tijeka. Glasnogovornik Vlade je bio jasan u osudi i presudi prosvjeda. Ono što je interesantno i svakako valja naglasiti jest napad na Most kojeg se „pribija na križ“ jer podržava prosvjede. S gorčinom se dodaje kako Most nastoji prikupiti naklonost birača jeftinim političkim angažmanom. Â Bilo bi dobro kazati koja politička opcija ne koristi svaku, ali baš svaku, mogućnost kako bi promovirala svoju ideologiju. Pogledajmo malo stvari izbliza.

Osobno nisam antivakser kako bi čitatelj znao da ne govorim iz nekog „svog“ posebnog ideološkog ili ne znam kojeg drugog kuta. Cijepio sam se dva puta i „čekam u redu“ (jer je jako važno da prođe šest mjeseci) da se cijepim treći put što je, po mojem mišljenju, uniformna, izmišljotina u rangu dnevnih izmišljotina kojima nas političari ili njihovi izaslanici dnevno grantiraju. Smatram kako je prisutna pandemija užas koji nas zabrinjava i za koji nismo našli kako odgovora tako i lijeka. Usput rečeno, na početku kada se pojavio koronavirus na RTL-u sam sasvim jasno kazao kako koronavirus valja identificirati s ratom u kojem je neprijatelj nevidljiv. Novinarka je ostala zatečena mojom klasifikacijom, ali je vrijeme pokazala da je tome upravo tako. Treba li uopće kazati kako je izostala reakcija na moju izjavu i to od javnih medija koji su morali, bar kao neprihvatljivo, komentirati moj stav. Mi nismo u potpunosti sigurni da je cijepljenje rješenje ili je možda tek problem s kojim ćemo se susretati u budućnosti. Ipak, širenje virusa i pogubno povećanje smrtnosti mora zabrinjavati. Problem je to veći što malo znamo o virusu pa sama ta činjenica po sebi čini građane dodatno nepovjerljivima.

Kako cijenim svaku profesiju, a liječničku posebno jer su mi u više navrata spasili život, jer je rezultat rada i učenja tijekom cijelog života pa stoga njima vjerujem daleko više nego raznim „od oka“ izjavama pojedinaca koji svoje izjave mogu temeljiti na osobnim razlozima.

Krenimo s nepovjerenjem građana. U Hrvatskoj se stalno konstatira kako narod šuti usprkos

mnogim tragedijama koje nastaju samo zato jer imamo takvu politiku kakvu imamo. Nije riječ samo o današnjoj izvršnoj vlasti. Riječ je o izvršnoj vlasti kao takvoj. Uvijek radimo krivo i to tim više što odgovor na pitanje traži više znanja i umijeća. Mi vodimo optimalnu politiku i to je svakoj izvršnoj vlasti dovoljno da traži novo povjerenje građana. Činjenica je da velik broj birača glasa „za“ i „protiv“ nikog ne zabrinjava. Bitno je da što manje građana izađe na izbore jer mali odaziv osigurava velikim strankama, posebno HDZ-u, dobar izborni rezultat.

Ankete koje se provode nisu reprezentativne. Da je tome tako dovoljno je pogledati temeljni udžbenik iz statistike koji obrađuje teoriju vjerojatnosti i, temeljem iste, teoriju uzorka pa da se pokaže kako ono što nazivamo reprezentativnim uzorcima to naprosto ni približno - nisu. Još je sramotnije, a statističari šute iz samo njima poznatog razloga, je priopćenje javnosti kako je vjerojatnost rezultata visokih toliko i toliko posto uz stanovita odstupanja izražena u postotku. Tu nam priču donose javna i komercijalne televizije koje, potom, prenose portali.

Polazi se od posve krive činjenice kako ono što nije u javnom prostoru ne postoji. Međutim, u nedostupnosti javnog prostora u vrijeme informatičke industrije postoje mreže koje funkcioniraju paralelno sa službenim javnim prostorom. To je prostor odbačenih i marginaliziranih građana drugog ili ne znam kojeg nižeg reda. Oni komuniciraju međusobnom protestirajući protiv zvaničnog javnog prostora.

Oni koji su najtiši i istovremeno najglasniji su mladi ljudi koji odlaze iz zemlje u kojoj teče med i mlijeko. Njihov protest je sadržan u jednoj jedinoj rečenici – zbogom. Nikog ne zabrinjava pražnjenje cijelih područja naše zemlje. Nikog ne zabrinjava činjenica da zemlja i samostalnost nemaju puno smisla ako nema njezinih građana. Nikog ne zabrinjava činjenica da će netko drugi, različit od nas, popuniti tu prazninu pa ćemo postati stranci u vlastitoj zemlji. Postoje brojni pokreti koji imaju za cilj potpuno slobodni protok ljudi što je u izravnoj svezi s globalizacijom. To je također izbor, pa ako baš hoćete i politički izbor, i valja ga poštivati. Međutim, poštivati ne znači preporučiti i dati prednost jednoj opciji već dati za pravo da oni koji tako misle imaju jednako pravo da to jasno kažu kao i oni građani koji misle potpuno drugačije.

Razlike o kojima se šuti generiraju nezadovoljstva posebno onih građana koji se osjećaju zanemarenima. Sve je to hrvatska zbilja koja su tako kumulirana nezadovoljstva „eksplodirala“ jučer na prosvjedu. Nisu poštovana pravila demokratskog ponašanja ali to i takvo ponašanje ne treba čuditi jer je pucanje uvijek glasno pucanje koje zastrašuje i mora zastrašivati.

Pored nesigurnosti koja je to veća što je zemlja siromašnija. Mi smo prilično siromašna zemlja

ma koliko pričali o povećanju plaća i mirovina. Činjenica je da je četvrtina građana socijalno ugrožena nije samo podatak to je dijagnoza stanja i ocjena neprimjerene terapije (politike) upravo zato jer njihov broj (socijalno ugroženih građana) raste iz dana u dan. O tome se ne otvara javna rasprava kako bi se identificirali problemi u punom svjetlu i tražila potrebna, primjerena, rješenja. Sve se „skriva ispod stola“.

Nije to kraj priče. To je početak priče koju može ispričati svaki građanin Hrvatske. Uzmimo propali pokušaj tzv. suverenista u prikupljanju potpisa kako bi građani na referendumu odlučivali da li podržavaju zamjenu kune eurom. Poznati je moj stav kako je potrebno što prije zamijeniti kune eurom. Ne zalažem se za zamjenu kune eurom jer je iz ekonomskih razloga to dobra odluka. Zalažem se za zamjenu kune eurom jer smo učinili toliko krivih stvari da hrvatska valuta (hrvatski dinar i kuna) nije nikad baš nikad bila nacionalni novac u punom smislu riječi. To, dalje, znači da nikad nismo imali nacionalni suverenitet. Kad nešto nemate tada to što nemate ne možete izgubiti. Štjelo se je kad je devizna štednja proglašena starom deviznom štednjom što je imalo za cilj ubrzati privatizaciju privilegiranim (zaslužnim građanima prvog reda ili njihovim odabranicima). Umjesto toga predlagao sam da se zbog ratnih uvjeta zamrzne devizna štednja kako bi se „ustoličila“ nedodirljivost privatnog vlasništva. Odmah nakon proglašenja stare devizne štednje omogućili smo građanima da ponovno devizno štede što je, sa svoje strane, otvorilo vrata valutnoj klauzuli koju nije, a morala je, onemogućiti država. I konačno internacionalizacija bankarskog sustava predstavlja, slikovito rečeno, prodaju krvotoka nekom drugom koji nema obveze brinuti o organizmu u kojem djeluje prodani krvotok. Sve smo to napravili i u nijednom slučaju suverenisti nisu prosvjedovali.

Ipak, nisam sretan jer nije uspjelo prikupljanje potpisa kako bi se referendum održao. Smatrao sam, smatram i smatrat ću kako nije moguće govoriti o razvoju demokratskih procesa ako u njima izravno ne sudjeluju građani. Ne divimo se Švicarskoj samo zato jer je razvijena. Divimo se Švicarskoj jer njezini građani su bili, jesu i ostat će nezamjenjiv politički čimbenik. To našim političarima ne pada na pamet. Dok Švicarci razmišljaju koji prijedlog podržati a koji ne prihvatiti, naši političari nas podržavaju u neznanju i čine sve, ama baš sve, kako bi ostali neuki. Neukost ne znači da naši građani nisu svjesni stanja u kojem se nalazimo. To se odnosi na većinu građana. Zato je jučer tako snažno „puklo“ što svakako valja zabrinjavati ali i shvatiti kako nije dobra ova i ovakva politika koju provode ili su provodile sve političke opcije.

Jedino je prava i točna informacija o stanju pandemije u bilo kojoj zemlji odnos broja ugroženih građana na 100.000 stanovnika. Nije moguće uspoređivati različite zemlje po broju stanovnika. Iz osnovne škole znamo da je moguće uspoređivati razlomke jedino i samo u slučaju zajedničkog nazivnika. Ukoliko nazivnici nisu jednaki tada ne znamo kakav je odnos među razlomcima. Upravo se tu krije manipulacija. Tako je cijeli svijet imao svoja žarišta i velik broj umrlih. Nakon protoka vremena saznamo da smo među zemljama koje imaju zabrinjavajuće velik broj umrlih u odnosu na broj stanovnika. Zašto javna sredstva priopćavanja nisu reagirala i

kazala kako se manipulira brojkama. Ne samo da nisu kazali oni su postali dio te priče. Da li su postojale kakve „zahvale“ od strane izvršne vlasti nije mi poznato. Međutim, nije realno očekivati da javni mediji koji se bore da financijski opstanu će tek tako podržavati bilo koju i bilo čiju politiku. Uostalom svaki medij ima svoju politiku. „Prodaja duše vragu“ uvijek je imala i imat će svoje prokletstvo.

Prosvjed se je odvijao pod utjecajem stanja u pravosuđu, DORH-u i USKOK-u što pokazuje kako smo tragična zemlja. Kako je moguće da gradonačelnik grada Zaprešića može provoditi protuzakonitu politiku? Kako je moguće da ga u toj radbi podržava Gradsko vijeće grada Zaprešića? Kako je moguće da tu i takvu radbu dopušta premijer Andrej Plenković? Što bi se to trebalo dogoditi da se pokrenu sredstva javnog priopćavanja i postanu javno dobro što je njihova prava i jedina zadaća? Prema tome, komentari novinara su točni. Međutim, njihovi komentari se odnose na stanje u Lijepoj Našoj koje nije od jučer ili prekjučer. Oni su validni za cijelo vrijeme od uspostave slobodne i samostalne države. Bilo bi dobro da se otvori pitanje što u našim uvjetima znače riječi slobodni i samostalni. Posebno bi valjalo to odgovoriti polazeći od pitanja od koga i za koga slobodni i samostalni?